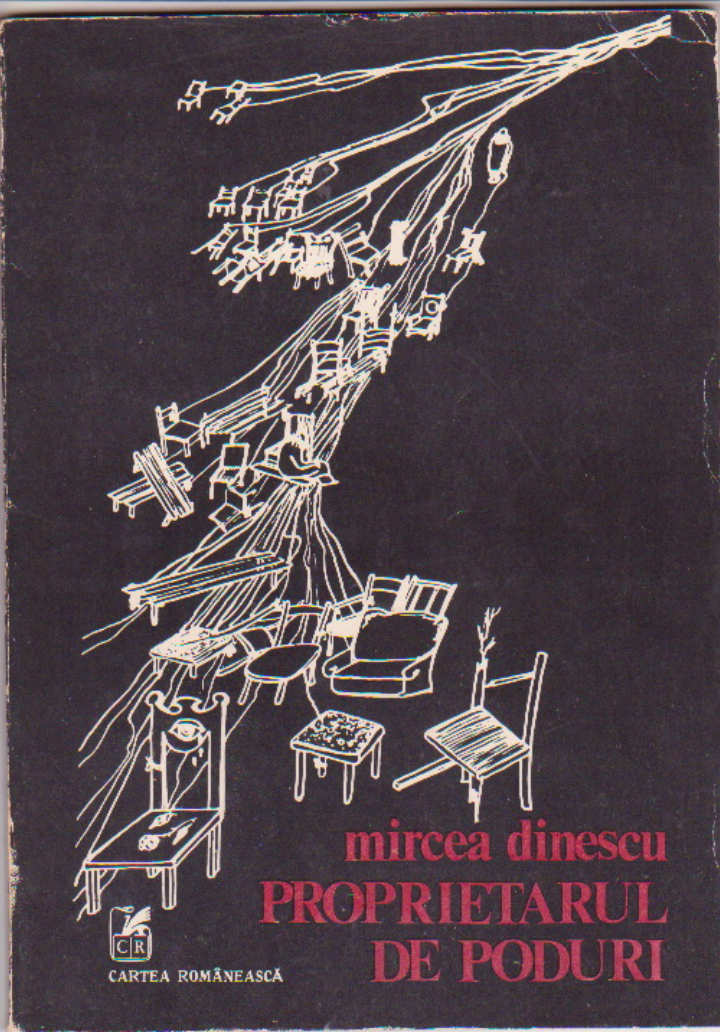

mircea dinescu

PROPRIETARUL DE PODURI

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Mircea Dinescu

PROPRIETARUL DE PODURI

(stampe europene)

ediția a II-a

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Coperta de *Florin Pucă*

GRÎU PĂZIT DE MACI

CÎNTEC DE INIMĂ ALBASTRĂ

Mai știi cum te strigam pe-atunci
„icoană cu picioare lungi"

veneai pe rîu sau rîu erai
curgeai în mine pînă-n rai

cu limba preschimbată-n bici
vînam pe coapse iepuri mici

coseam prin pulpe fin mieriu
erai mireasmă eram viu.

Dar of of of desiș de ochi
acum de mine trag trei popi

carnea-mi miroase de pe-acum
a scîndurică de salcîm

pe cînd mînzește muști din cai
mie țărîna-mi spune hai,

mie ulcica-mi zice blid
iubire — măr rostogolit

ACTORUL

Azi scriem poezia pe mari bucăți de pîine
arta-i mașinăria de curățat cartofi
chiar tu vei fi cartoful sortit zilei de mîine
actor retras ca melcul în pantofi.

Iată cum din teroare pianul spală rufe
și sar din pieptul nostru cameleoni de preț
iată cum scoate limba ceasul zvîrlit în tufe
ca vipera aprinsă de fiere și dispreț,

iată cum umblă foamea prin cîntec ca o mamă
cum calcă pacea beată pe morții din tranșei
o mînă scoate-n ceruri un înger de reclamă
o alta zvîrle molimi pe turmele de miei.

Tu care-ți pui pistolul la tîmplă ca pe-o floare
cînd sus în nori rînjește hazardul roz și chel
tu care mori de noapte și mori de fiecare
porți viermele în palmă ca pe un scump inel,

septembrie îți sare ca o pisică-n față
și înfloresc în tine vise de șoarec mic
nimic nu-ți mai ajunge și totul te răsfață
proprietar pe vorbe și rege pe nimic,

smulge-ți tu singur limba scrie pe ea Adio
îneacă-te-n saliva celor ce te-au rîvnit
ascultă trenul toamnei cum se răstoarnă-n ziuă
cu tîmpla mea de aur într-un vagon rănit

PLUG DE LEMN

Unul sărută cu duioșie caloriferul
altul bagă-n priză boschetul de trandafiri
oh auziți cum se depune fierul
în oasele copiilor subțiri,

deasupra noastră scaune blazate
citesc din Shakespeare murmurînd abia,
nebunul satelor civilizate
mînă-n pășuni lămpi tunse, cu-o nuia,

stele rulante cară grîu-n soare
limbile ceasului se coc și cad,
Doamne-al mașinilor mai ai răbdare,
lasă bătrînii noștri să are
măcar prin moarte c-un plug de brad

ELEGIE LA TRENURILE RECI

De-ai adormi iubito pe linia ferată
îmbujorate trenuri te-or ocoli tiptil
din ceruri au să ningă baloturi mari de vată
vor fi beţii de rouă se va dansa cadril,

va mai veni şi-un înger din gările înalte
să-ţi netezească somnul cu pene de păun
şi arbori de seqoia se vor planta în halte
şi-n pieţe s-or da gratis baloane de săpun,

şi părul tău de raze va cotropi siberii
să sfîrîie zăpada pe capete de struţi
şi-apoi în reci cazarme cu genele-ai să perii
obrazu-ascuns în pernă al plînşilor recruţi...

Dar tu n-adormi iubito pe linia ferată
trec trenuri îmbîcsite de zgură şi de clor
şi nici nu ştiu ce-nseamnă un trup frumos de fată
şi-ncep atunci de milă să plîng în urma lor

SCRISOARE MEDIEVALĂ

Doamne nu mai pot de ziduri nu mai pot de cărămidă
cînd mişc limba cade varul de pe catedrale vechi
şi mă scuipă toamna asta ca pe-o rîncedă omidă
şi-mi îndeasă floarea morţii sîngerie în urechi,

şi mă ninge mila mare şi mă zgîlţîie destinul
vesel danţ de păunite oglindit pe colţi de lup
uite foamea de paradă cum îşi plimbă manechinul
şi-mi aruncă flori pe masă şi-mi dă mîna să i-o pup

Maica mea pe o colină te usuci de aşteptare
cum scăzu amurgu-n teiul mirosind a plîns senin
gîlgîie oraşu-n mine sînt gălbui ca o scrisoare
şi-mi înlănţuie grumazul caracatiţa din vin

BALADA AMURGITULUI

Pe vremuri cînd mi-era urît
dormeam cu îngerul de gît
la masa lui la masa mea
eu mă treceam iar el trecea...
Îngerul meu unde te duci
anii se scutură de nuci
şi lacrimile-s pînă-n plopi
eu semăn cer tu semeni gropi,
hai bea un vin de mai gălbui
la crîşma necuratului
unde se rup din mucegai
femei cu capete de cai
unde-ţi torni zilele-n pahar
şi te privesc trişti ochi de zar
unde frîngi pîinea-n geam şi vezi
cum fraţii tăi tocmesc cirezi
cum cad părinţii pe ogor
sub coasa întîmplării lor
cum vine vai să nu mă laşi
ignatul anilor mei graşi
amurg înfipt pînă-n prăsea
în pieptul meu...
Dar el trecea

ADORM PE CÎMP

Pune-n lumina lămpii lumea aceasta Doamne
ca pe un ou impur şi fără foc
dă-i veri tîrzii şi obosite toamne
şi-o cloşcă văduvită de noroc,

că s-au retras păunii pe turle de biserici
ca vocea bunătăţii pe-o limbă de copil
miresmele ne mînă ca nişte ciini eterici
zăpezile-s blindate-n septembrie—april,

şi parc-aş fi un arbor cu nervii daţi în muguri
adorm pe cîmp iar macii mă pipăie obscen
ca pe-un eretic care se bucură de ruguri...
Stau anii tunşi în mine precum recruţii-n tren

MUSAFIRUL

Pe masa mea și pîinea șade
pe masa mea și vinul șade
iubita mea la masă șade
prietenul la masă șade

ci numai tu arunci ochiade
din cerul îmbîcsit de vină
lumina-nsîngerată cade
din nicăieri ca o cortină

pădurea-ți curge pe-o sprînceană
și clopote în pleoape-ți toacă
surîsul meu pe tine-i rană
și rana mea la tine-i joacă

și dacă-nchin un fulger plînge
și zarul stelelor mă pierde
și parcă te-oglindești în sînge
și roșul parcă bate-n verde

și cînd te-ndepărtezi de masă
vinul îngheață în pahare
iubita nu mai mi-e mireasă
prietenul și el dispare

și grîu-n cîmp neghină lasă
și vinu-i acru în pahare
iubita nu mai mi-e mireasă
prietenul și el dispare

AGRAFĂ

În ripa blondă a făpturii tale
mîinile-mi cad ca două animale

și-aud tiptil cum se strecoară anii
ca hoții prin grădina Ghetsimani

pînă cînd vită cu-nrăită ceafă
timpul mă prinde-n păr ca pe-o agrafă

BALADĂ VESELĂ PENTRU TRISTEȚEA CELUI PLECAT LA OASTE

Mama ta poartă ochelari cu șapte lentile
tatăl tău te păzește din turn,
grăbește-te iubito mai am cîteva zile
și am să plec soldat într-un cătun.

De nu să-ți porți neprihănirea tristă
ca pe-un cîștig umil de cîțiva franci
eu am să-mi fac obiele din batistă
pe rănile aprinse în bocanci,

și am să lăcrimez pe patul puștii
șopîrle reci, dacă m-ai fi iubit,
te-aș fi-nvățat ceva ce încă nu știi
și seama n-aș mai lua de ce-i în blid.

Așa cînd lungi trompete îmi sfîșie
auzul, scuze cer la șobolani,
și îmi îmbrac umila mea stafie
în pînza cu gîndacii diafani,

și-apoi într-o cazarmă crenelată
buimac de soare între caporali
fără de mamă și fără de tată
am să învăț cît sîntem de egali.

Cînd tu în parcuri roze te vei bate
cu flori printre frumoși adolescenți
eu am să duc o raniță în spate
și-am să-i învăț algebră pe sergenți,

cînd tu ai să dansezi fără vreo grijă
curtată îndelung de-un licean
de mine se va-ndrăgosti o schijă
și-am să te văd printr-un întors ochean,

așa că fie-ți milă sau blesteme
îți voi rosti în loc de rămas bun,
lasă părinții și nu te mai teme
căci am să plec soldat într-un cătun

ARCA ETERNĂ

De mii de ani bîrfim sub pielea ei
prin lanul de ovăz crescut pe punte
catargului pitic zicîndu-i munte
din care curge-un rîu de porumbei.

Ba scormonind căpițele de praf
dăm de ciolanul vreunei bărci neroade
urlăm că pomul bibliei dă roade
și-i ducem osul sfînt la fotograf.

Împotmoliți în leneșe serbări
cerșește-n ochii noștri apa ploii
dar n-o vedem căci jupuirăm boii
și prindem cai pe-un cîmp cu luminări.

Și-n timp ce spre cazanele din sud
trec berzele ca peste-o cetățuie
zadarnic îmi răsar în palmă cuie
căci însuși lemnul crucii-mi pare ud

DUMINICĂ SPARTĂ

Cum ai țîșnit tu în viața mea delirantă șampanie
pulpele tale prelungi loveau cartierele mărginașe
patul aluneca pe spinările îngerilor ca o sanie
în salcîmi înfloreau poftele-mi ucigașe,

trupul tău iradia ca mireasma prin ziduri
topea tacîmul din mîna sfîntului costeliv
pietrele se-nroșeau de emoție, marea scăpa de riduri
minunile durau fără motiv,

lanuri de floarea-soarelui își răsuceau anume
invidia lor galbenă bătînd spre Dumnezeu
pînă s-a spart duminica de început de lume
și-am auzit în tine curgînd sîngele meu

PSALMUL ATEULUI

De ce ți-e rușine să fii genial
cînd unii trag un curcubeu prin bale
cînd flutură batiste spre rănile tale
ca-n fața țăranilor o piele de cal
de ce ți-e rușine să fii genial
și taci ca eroul ucis de urale
cînd cade cortina de muște în hale
și ies măcelarii în haine de bal
de ce ți-e rușine să fii genial
cînd dealu-i silit să-și renege o vale
și floarea să-și muște vîrtos din petale
și marea-i cusută la țărm val cu val
de ce ți-e rușine să fii genial

LIED

Oh prin dantura toamnei apăreai
ca zahărul prin oasele de cai

ardeam atunci vestmintele de rob
din lemnul crucii îți făceam scrînciob

strigam în cer să se culeagă via
și să dansăm nebuni ca Isaia...

Azi cînd înalta vie s-a uscat
mîngîi doar stinghioara de la pat

și de n-ar fi iubirea s-o usuce
nu m-aș mai legăna, visînd, pe cruce

PRIVIGHETOAREA SECOLULUI XX

Din fiecare veac coboară un cal să ronțăie statui
zadarnic încercați să-mi puneți pe limbă lipitori abstracte
orgoliul meu e să-mi plimb rana într-un vagon de clasa-ntîi
norii ghimpați să-i trec în silă ca îngerul lipsit de acte,

apoi să car pămînt cu gura peste orașele din zori
în piei de iepure ghitara să mi-o îmbrac să vină cîinii
s-aud cum rup din ea și pieptul să-mi cadă între cerșetori
ca o monedă azvîrlită de sus din turnurile pîinii.

Hai seceraţi genunchii iernii să nască numai vineți fulgi
un dans de gropi se-ncinge-n ceruri de parcă m-ar chema
la nuntă,
forțați un trandafir să are tăiați-i unghiile lungi
și-mbălsămați privighetoarea căci vai privighetoarea cîntă

ULTIMUL SPECTACOL

Ca niște bravi actori ne-am născut în culise
educați cu pîine și trandafiri murați
mai mult lăsați singuri decît însinguraţi
limbile noastre fluieră proscrise,

căci dacă scene s-au vărsat în stradă
și replicile toate au fost zise
pruncul din iesle urlă în culise
pe cînd la magi mulțimea face coadă.

Tu judecat de mamifere surde
prin soarta spartă-ai plînge-n univers
și ars pe rugul propriului tău vers
lumii i-ai pune lipitori — să zburde

CIRCUL ILUZIEI

De boarea florii-soarelui atîrnă
iluzia ca o paiață cîrnă

de-ar trece-un circ s-o angajeze-o vară
n-aș mai simți a visului povară

vîndută tinerețe, trec pe-aici
doar croitori de sentimente mici

sătul să vopsesc zilele în zebre
o las să-mi scuipe-n ochi semințe negre

VISUL PE ARMĂ

Recrutule îmbătrînit în tranşee
culegi de pe buza prăpastiei flori
şi-n sat te-nşeală zilnic o femeie
şi-n dormitoare ninge cu scrisori,

şi de-ai avea o sanie te-ai duce
pe muchia lor într-un pierdut cătun
să-ţi răstigneşti iubitele pe cruce
din piei să-ţi faci foiţă de tutun,

să ari cu baioneta de la puşcă
serbările oraşului de-un cot
din rîul Lethe să mai tragi o duşcă
să plîngi aiurea şi să mori de tot

ELEGIE LA ŢĂRMUL ATLANTICULUI

Fiindcă nu pot incendia cu limba pădurile
hei bestie cu creier de smarald
în părul meu şi-au încîlcit caii trăsurile
şi orologiile-au tras la cald.

În cinematografele erorii
soarele scuipă lei cleioşi pe zid
nebunul iar sărută mîna florii
urlă-n maşini un dumnezeu lichid,

maimuţa zilei saltă prin nori din azi spre mîine
cum m-aş dori obuz adolescent
pentru că înţelepţii vor fi goniţi cu pîine
şi îngerul oricum va fi absent,

să-mi bubuie pe umeri iarba de puşcă blondă
într-un suav război de mă petreci
viaţa o-nalţ ca pe-un stindard de frondă
chiar de-o să cînt ca ciocîrlia-n beci

GRÎU PĂZIT DE MACI

Poetul dacă doarme netulburat în flori
treziți-l voi prieteni căci vin secerători
cu palme înroșite ascunse printre maci
dacă eu tac tu mîine n-ai nici un drept să taci.
De mii de ani pămîntul precum un ceas e-ntors
aceiași cai mănîncă mereu același orz
unde mormîntul ține în brațe alt mormînt
ning oase de luceafăr pe-o gură de pămînt
și dragostea se duce mai sus de noi mai sus
iubim chiar răsăritul ce ne-a promis apus
cum ne-am întins în zare cu trupul ca un pod
și-am îmblînzit zăpada venind din Polul Nord
și fiarele vărsate de prea străine cuști
(tîrziu în loc de gloanțe ardeau cuvinte-n puști)
le-om arăta o țară cu grîu păzit de maci,
cînd eu nu tac tu mîine n-ai nici un drept să taci

FEERICUL DEZASTRU

Nicicînd peste puhoaie nu se va revolta
floarea țișnită numai de paradă
e ca și cum întrînd în casa ta
ușa ți s-ar deschide tot în stradă.

Naivii cred, vai mie, că cel ce-a traversat
în fugă rîul zilei poate-i trimis de stele
nebănuind mătasea din trupuri de-necat
ce-i sprijină sub ape picioarele-i prea grele.

Și-o piatră dacă noaptea o lași la țărm vei ști
că mîine-n zori tot piatră închisă-n sine șade
cîndva sfidam talazul cu plete aurii
acum cînd pipăi norii numai cenușă cade.

Dacă-n prăpăstii sigur voi fi zvîrlit mă-ncînt
de flora ce-mpînzește pereții-n verticală ;
mai bine hoț de fluturi și vînător de vînt
decît proprietarul cazanelor cu smoală,

căci stăm de mult cu toţii la masa nimănui
şi-oricum cel singuratic tot pentru noi disperă
cînd bate-n geam cu-o roză cînd plînge în statui
cînd moartea-i poartă tandrul surîs la butonieră

PUMNAL ÎMPODOBIT

Cum la petreceri geamuri se aşează
între aleşi şi fluturii în zdrenţe
cum rîma în amurg se crede rază
şi biciul vinde iarăşi indulgenţe

se poate inventa o sărbătoare
ca un pumnal împodobit cu flori
să umbli deci cu groapa în spinare
şi să te naşti de parcă-ai vrea să mori,

să lupţi cu umbra traversat de silă
şi ce iubeşti de-a pururi să nu ai
să-ţi joace-n ochi doar lacrimi de prăsilă
şi cînd ţi-e dor de fîn să intri-n cai

DIALOG PLANETAR

Voi confundați norocul meu olog
cu mînzul beat în ieslele divine
dar undeva se moare de rușine
și se consumă pîinea ca un drog.

Aș vrea să ies cu plugul prin oraș
cît este veacul bun de arătură
dar mă izbește zilnic peste gură
mîna de ghips din somnul celor lași.

Și dacă nu m-au alăptat statui
și nu mi-a nins în vorbe fard de claun
de ce-aș cînta un cîntec fals de faun
să am pe cruce mai puțin un cui,

și-n loc de lacrimi boabe de săpun
care se sparg de sîrma lor ghimpată ?
E timpul să cobori bunule tată
nu lebădă ci călărind un tun,

și-n piața unde plîng mașinării
și avioane cu dureri de uger
vinde-le tu veninul tău de înger
și aurora la măcelării

și dovedește-le cît sînt de sfinți
înțepeniți pe crucea socială
acuma cînd istoria își spală
cu neștiuți eroi frumoșii dinți

TRUBADUR

Eu sînt proprietarul de poduri
sub care-am dormit vreau să spun
și înger bolnav de exoduri
prin sferele roz de săpun,

și monstru mai sînt ce mănîncă
desigur mireasmă de crin
prin valea aceasta adîncă
nu știți mai trăim mai murim ?

Prieteni mirați-vă-n grabă
cît încă ard caii sub șa
cît încă zăpada e albă
cît limba e-ntreagă și ea

GHILOTINA ROMANTICĂ

Se-aude plugul roșu al ghitarei
rupînd precum un grădinar de morți
din hălcile infernului hectare
s-ajungă suferința pentru toți.

Un fierăstrău de maci despică vara
să dea sicriul din pămînt în spic
pun șaua lunii și încalec seara
și Dumnezeu se face-n ceruri mic,

căci n-am trăit cu sîngele prin sere
și n-am purtat cămașa nimănui
ci mai degrabă-am răzuit de miere
prin piețe fade acrele statui,

ci mai degrabă-am potrivit cu gura
peticul cald pe dezumflatul rai
frate cu iarba cînd se-nalță zgura
industriei pe coamele de cai,

aştept într-un amurg ca o felină
sub soarele cu pîlpîiri de gaz
romantica de-acuma ghilotină
să-mi cînte ca vioara pe grumaz

SFÎNTA FAMILIE

Şobolani cu ochelari suferinzi
în biblii de pîine-şi fac veacul
cineva ne striveşte-n oglinzi
cînd pe cîmp încă pîlpîie macul

şi văratec se-aude cum plînge
un copil dezbrăcat în ianuarie
şi poetul dă sînge dă sînge
ploaia-n ceasul din turn sapă carie.

Tată! meu cu pălărie de paie
te iubesc ca pe regele Lear
prin oraşul păscut de tramvaie
unde grîul e doar musafir,

maica mea mă mai vezi în icoane
sora mea mai rupi rîul în zori ?
Fierbem toţi în aceleaşi cazane
biciuiţi de extaz şi erori

CANDID

Verde buric al morţii legînd nebuni angelici
cînd ora se dezbracă de ceea ce ni-e dat
Maria îşi va vinde copilul în biserici
minţindu-se de-a pururi c-un Dumnezeu-bărbat.

Din totdeauna mărul îşi caută un vierme
şi înţeleptul poate-un căluş de trandafiri
cu penele de înger se-ngraşă alte perne
iar lemnul crucii candid primeşte musafiri

ORAŞ OCCIDENTAL

Se zguduie oraşul de plînsul tău adio
şi gloria-i vîndută şi stîrvul poartă bici
fiindcă iubeai amurgul ai fost trezit spre ziuă
cînd masa de petreceri surpase sub furnici

Le mai rămîne Doamne maşinilor să plîngă
cu pleoapele ţăranul să secere un lan
un scaun să detune o predică adîncă
să izbucnească floarea de sînge din ocean,

peste măcel un înger să nu mai zboare-n glumă
femei automate să pîlpîie exact
nimicul să se-mbrace-n baloane roz de spumă
să cadă nori sintetici ca la un ultim act,

dar să nu vii cu rana deschisă pe tarabă
ca fluturele trîndav înţepenit în flori
industriei îndeasă-i căluşul greu de iarbă
iar cerului trimite-i aceleaşi reci scrisori.

să-ți tragi realitatea pe piept ca o cămașă
pînă-au să-asude-n piețe statuile de ghips
să vezi cum libertatea îmbătrînită-n față
e îndopată zilnic cu-același lapte fix,

pe-o scîndură subțire să traversezi potopul
armonica umflată să-ți joace după gît
căci te-a iubit nimicul și te-a uitat norocul
se zguduie orașul de plînsul tău... Atît

TABLOU ÎN CĂDERE

Din toamna asta parcă ținut sărac mi-e trupul
limba decapitează numai melancolii
fratele meu îmi poartă pe cîmp în brațe rugul
sora mea umblă beată cu vulpile prin vii,

casele curg domoale arbori se strîng în piețe
din fostele biserici sar voievozi și plîng,
cine să-i mai oprească cine să-i mai învețe
mersul printre tramvaie cu miorlăit nătîng ?

Și mama mea din frunze și tatăl meu din ceață
parcă-mi plantează-n umeri crengi fără nici un rod
un pictor pune-un zîmbet pe mohorîta-mi față
dar șoarecii vopselii vin zilnic și mi-l rod.

femei cu felinare de gît fac semne clare
părul lor plouă-n mine de două săptămîni —
ca mîinzul din mansardă vei mesteca răbdare
dar mîine au să-ți iasă prin piele zei păgîni,

învață și fii veșnic de-acuma ca tutunul
fii fără nici o grijă ca un cartof în sac
tu călăreț pe vrăbii tu multule tu unul
greier păscut de soare și prăbușit copac

JURNALUL UNUI AUTOMOBIL DEMODAT

APOTEOZA ORBILOR

meseria poetului e la fel de rentabilă
ca o vînătoare de bizoni
adică rozi ciolane de fluturi
adică poza ta e aşezată în cuşca unui tigru înfometat
şi-n timp ce-şi clămpăne lăturile
două gloanţe te vizitează acasă
ca un omagiu al ochilor săi visători

Răzuie aşadar zîmbetele copiilor de pe geamuri
să priveşti moartea ca un lux al săracilor.

Şi filmul zorilor pe faţa ta schimonosită
rulează :
bătrînul profesor plimbă bidonul cu gaz
într-un cărucior de copil
femeii care se piaptănă
îi cad bancnote fierbinţi din păr
(la fulgerul lor soţul albeşte ca un cobai
căruia i s-au transplantat creierii savantului răvrătit)
bice electrice mînă tineri fericiţi
spre abatoarele cîntecului...

Auzi atunci cum în stomacul maimuței
putrezește mărul iubirii
iarba fluierînd zgura de pe creștetul bunului Dumnezeu
rufele murdare ale zilei de ieri
migrînd ca berzele spre însoritul inconștient.

Numai rîsul iubitei mai păstrează un clinchet ciudat
ce face să cadă emoționate
mîinile orbilor în pălării

eu te-am inventat
și-acum îți rupi frumusețea ca pe o pîine
în fața tuturor,
eu te-am inventat — și iată-mă agrafă mărunță
în părul tău aducător de toamnă.
Odinioară locuiau în tine iepuri de casă
închideai ochii și mi se făcea somn
astăzi călătoresc în tramvaie
aproape mi-e rușine că scriu poezii
și de mi-aș putea împacheta viața în lăzi
le-aș abandona la marginea orașului
fericit ca un biciclist tînăr.

Și iată ca-n basme îmi bate la ușă cititorul
în stelele contoarului electric
amintindu-mi că trăiesc,
ca o certitudine vine contabilul
amintindu-mi că trăiesc,
tu nu vii
și parcă zîmbetul prostesc din oglindă
îmi strigă-n locul tău : „trăiești nătărăule ? trăiește..."

PEȘTI

chipul zeilor demult s-a retras
pe eticheta cutiilor de conserve,
a mai rămas doar ceata bătrînilor
să urmărească o biserică fardată prin ploaie
și delicata mașinărie a florii-soarelui
să uruie pe colină la nesfîrșit.

Noi stăm înghesuiți cu vitele pe cîmp
și parcă pacheboturi elegante
pe care nervii mării nu le mai suportă
plutesc prin lanurile verzi lăsînd
doar urme de petrol și petreceri.

Astfel ca niște pești fricoși pîndim
sub paradisul curgător frînghia
ce-o să ne salte și pe noi pe punte.

Dar nu-i nimic :
o altă lume trece
prin dreptul altei lumi și nu se-ating

TOBOGAN

aprilie cu-o rafală de porumbei
își zboară creierii aurii surîzînd
invalidul își vinde căruciorul în stradă
albinele zornăie-n pălăriile orbilor...

Cel ce picta tablouri pe valuri
usucă pînzele la focul infernului
pielea vînătorului de fluturi
astupă fereastra spre muntele înzăpezit
(și-n timp ce lăptarului i se-ngăduie să cînte
laptelui i se acrește definitiv).

Tu care faci contrabandă cu bunătatea
vei fi ucis de propria ei amintire
zadarnic îți cauți în peșteră mama
sus la benzinărie
te strigă pe nume mașini,
pune-ți și tu țeasta alături de celelalte capete lucitoare
s-alunece nebunia mai bine

PENTRU TOTDEAUNA

tu mă-ndopi cu trandafiri şi-mi strigi
„fericitule te-ndop cu trandafiri"
ieftin muzicant dintr-o provincie oarecare
cum aş mai cînta
în zadar — ochiul îngerului nu mă îngraşă
în zadar — părul iubitei îmi seceră picioarele
cum aş mai cînta
pe coline soda domestică paşte în voie
lanuri de floarea-soarelui fulgeră în peşteri
ploi artificiale spală picioarele unui isus fotogenic
promisiunea umblă în haine de duminică
aidoma păunului scăpat în mahalale
cu praştia spargem geamurile paradisului de peste drum
facă-se voia automobilului sensibil femeii decapotabile
pan îşi plimbă buze de sînge pe conductele reci
din ochiul bestiei la cinematograf cade lacrima roză
pentru totdeauna stau la o masă cu mîinile mele străine
de-aş avea măcar o fereastră în cer
cum aş mai cînta în zadar

CEAIUL

lui Gheorghe Pituţ

întotdeauna se găseşte cineva
care să-mi poarte de grijă
(numai îmbrăcînd hainele morţilor
m-aş mai putea furişa)
dar vine ziua cînd bisericile-şi scot turlele din cap
şi-mi spun „bună seara"
şi mi se-ngroapă trompeta-n pămînt
şi suflu-n pietre cu disperare dragostea mea...

P. S. Fiindcă nu ne rămăsese
decît să dăm drumul poeziilor pe vînt,
beam ceai cu prietenul meu la marginea literaturii
numindu-ne redactori ai Musonului de primăvară,
pînă „bunăvoinţa" ne-a împins în lanul de grîu
la secerat
cu maşinile de scris
plătindu-ne astfel ceaiul — ceaiul sau viaţa

MESAJUL UNUI NAUFRAGIAT

dacă-n locul soarelui ar răsări pe cer
orbitorul meu destin de 18 carate
voi ați continua liniștiți
să cultivați în locul dragostei de aproape
morcovii pentru supă
din trufie pieptănîndu-vă femeile cu dinții
din orgoliu punînd greșelilor cozi de păun
prin ceața cîntecului nu ați vedea
cum mă retrag în sticla golită de vin ca un mesaj
pentru vremuri îndepărtate
așteptînd un vapor
în orașul acesta
unde marea nu mai există

UNEORI

după bătălii
răsare uneori aurora cîrpacilor
proprietarul de înger e mîncat de proprietarul de sondă
țăranul mulge capra îndrăcită a civilizației
bătrînii miopi nimeresc în tablouri
iarba e scoasă la licitație
păunii sînt interzișI pentru indecență
zilele ca niște vite se umflă de retorica măcelarilor
pielea leului sperie un copil dar nu izgonește
musca guralivă
cei ce suflă-n trompetele nimicului
consumă aerul strigătului meu
și nu mă mai mîngîie ironia spînzuratului
care scoate limba la Dumnezeu

FIESTA

frumusețea ta îmi sparge pieptul
tauri ușori ca meduzele
se ridică deasupra orașului,
vino,
cît îmi mai zornăie în buzunare speranța
cît primăvara nu-și dărîmă dughenele :
ieftin se poate muri acum din mireasmă.

O umbrelă de vrăbii se deschide cu pocnet
dar ploaia uită să cadă
și ceasul din turn scoate limba la trecători
și ziarele pe care le citește vîntul
anunță greva păsărilor kiwi
revolta arborilor de cacao
și taurii sînt spălați cu jeturi fierbinți la abatoare
și tu sugrumi trandafiri cu batista —
și sufli-n dragostea mea ca-ntr-o lampă-nvechită

ÎN CUȘCA AZURULUI

dacă poeziei nu i-ar fi milă de mine
și mi s-ar așeza pe față
cu pîinea înecaților m-ați căuta în lacrimi.

Dar moartea nu-i o garoafă strivită-ntre ochi —
după sărbători cineva trebuie s-adune gunoaiele aurii :
cortina îmbracă un zid
regele căptușește o scorbură
cerșetorii peticesc orașul...

Numai masa de brad șade verde în munți
așteptîndu-mă
numai eu știu cum se cîntă fără prieteni
în cușca azurului
ca un cobai sinucigaș

javra din mine
ascultă cotcodăcitul monoton al zilelor
și-i vine să cînte
cu voioșie amînă moartea pe străzi
înalță ochii la cer ca pe două tarabe cu jucării
în vreme ce fratele cucului privește ceasul din turn
ca și cum i s-ar lua ceva de pe masă
dă plapuma într-o parte
de parcă-ar deschide ușa unui spital
pînă se-aude roiul bisericilor
bizîind deasupra bietului răstignit —
și înțeleg că sînt singurul care nu-și acoperă fața
la vederea fulgerului aplecat peste iesle
a bivolului înfipt în norul trandafiriu

eu sînt o pată de ulei pe geamurile înalte
pe viața voastră scrobită zilnic
nici forța nici ploaia nu mă vor face să dispar
întocmai cum mărunțișul din buzunarul cerșetorului
atrage fulgerul
printre tacîmurile de argint
voi strecura
șobolanul omorît în grădină de paznici
pe coaja pepenelui veți descoperi
un poem zgîriat cu unghia dinadins
și iată o crăpătură în zid
prin care una din fetele voastre va fugi cu studentul sărac
dar voi vă retrageți sub soarele ieftin închiriat
sărbătorindu-vă indigestiile
lăsați-l să latre, veți spune,
lăsați-l să latre,
nici măcar nu-i azvîrliți ca altădată un os
ci liniștiți vă întindeți sub razele colților mei lucitori

IUBITO CU PĂRUL AURIU

fericit măceşul ce nepăsător se scutură în umbra statuilor
cînd vîntul îşi face de cap
purtînd orăşelul pe aripi de rufe colorate.

Salve de tun vestiră ninsoarea trandafirilor definitivi
abia mai tîrziu am înţeles
sub veştedele coroane
cînd morţii erau mai frumoşi ca oricînd.

Acum peştişori de acvariu
raportează bunului Dumnezeu
ce frumos străluceşte brăţara petrolului pe canale
ce blîndă-i explozia apelor.
Acum fotograful mi-aşează sugativa pe lacrimă.

Binecuvîntată fie dărîmarea podurilor
n-or mai înflori cerşetorii la capete
n-or mai înflori.

Într-un lan de secară electrică
ţăranul ca lebăda cîntă
la o masă înaltă
vorbele cojesc realitatea mîncîndu-i doar miezul dulceag
un pieptăn îmi netezeşte sîngele pînă la disperare,
iubito cu părul auriu
vindecă-mă de noaptea cea mare

SCRISOARE MAMEI

tu-mi spui că şobolanii au ros biserica pînă la rădăcini
trista mea mamă
dar şi aşa credinţa noastră ţine mai mult
de pîine şi vin,
numai de nu s-ar culca ovăzul
în patul surorii mele fugită pe cîmp
de n-ar sălbătici cîntăreţul alungat între trestii
peste moartea care te piaptănă
peste măruntaiele focului
trec berzele ca o leucemie a stelelor ..

CUPLU

în seara asta automobilul îmi intră în haine
scînceşte ca un copil pînă i se aburesc geamurile
un val de căldură schimbă oamenii
în fărîmituri de cozonac fericite
florile ca nişte bujii ale cîmpului scot scîntei
săruturi pun în mişcare turbine
fluturi trec prin pămînt spre grădinile fierului
acolo eu te aştept iubito să privim marea
nu voi mîngîia părul tău înghesuit în saltele confortabile
ci tăcuţi sub cazanele reci vom face dragoste
pînă vaporul ajunge la destinaţie
şi mecanicul îmi va ciocăni genunchii
şi altul mă va curăţa de fumul iluziei
gata pentru noua călătorie
îmi vei da
răsuflarea ta de benzină iubito

NU NINGE

ca și cum aș face comerț cu stelele căzătoare
poezia rentează încă
aducîndu-mi cîștiguri imense de sfaturi, somații,
bice șuierînd prin telefoanele publice.

Oh sfidătoarea nonșalanță a cerșetorului
gata oricînd să inventeze o bisericuță
pentru credincioșii de ocazie.

Am dreptul desigur
am dreptul să-mi închipui
cum te oglindești cu părul tău auriu
sfîrîind în pielea bivolului
pe cînd eu
în cizmele lustruite ale artei
refuz să mă pieptăn.

Nu vă bucurați
nu ninge
scuipă deasupra noastră plictisiții din paradis

CAPRA CONTEMPORANĂ

capra mănîncă trandafirii grădinilor municipale
rontăie tramvaiele ca pe morcovii cruzi
nu pleacă dimineața la birou
nu citește gazeta de seară
dezbracă stîlpii de telegraf ca pe duzi
ignoră semafoarele cu nerușinare
nu-și dorește limuzină și jur
n-a brevetat încă iarba artificială
deși mai știe cîte ceva despre păduri ;
statuia din centru a fost schimbată
orașul se leagănă într-un scrînciob de fum
numai această capră încăpățînată
dă lapte și nu se-ntreabă cum

RUGININD

fiindcă deja am pus guverne-n lună
vom inventa-n curînd pîinea cu dinți
un curcubeu mecanic tunde ploaia
icoana pe șenile ni se-arată...

Ca la bîlci scoți tu mormintele noastre din mînecă
bunule Dumnezeu,
la lumina aureolei tale chioare
gloria-și va lustrui bocancii
maimuța va sări între limbile ceasului.
De ce n-ai tu dulcea inconștiență a nebunului
să tragi cu o sfoară orașele înspre crînguri ?
Mări poluate vor bate din valuri
migrînd către stelele pure.

Am văzut în cimitirul de mașini îngerul ruginind

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

trandafirul nu mai are miros
în schimb el poate toca un kilogram de carne
tot atît de bine
vîrît sub limba oceanelor
va înota cu șuvița petrolului între dinți.
Și cum în cele mai proaspete manuale de anatomie
inima e prezentată ca o tumoare
la ora amurgului contagios, vă rog,
nu mă mai sărutați — mă podidește sîngele
tăiați-mi venele mai degrabă — să pot respira

MELANCOLIA

tu care ştii atît de bine
că melancolia poate fi şi un pepene verde
sub ninsoarea exactă
mai puţin — cearceafuri curate
sau lemne îndeajuns pentru foamea căţelușei roşii
scheunînd în godin,
scuipă sîmburii n-ai 23 de ani
dar cu siguranţă iubeşti o pisicuţă
nu din orăşelul tău de provincie : miau miau
ea are desigur o limuzină
desigur e legată de-un scaun pluşat,
sărbătoreşte-ţi melancolia
oricum
nimeni nu-ţi bate c-un trandafir în fereastră
nimeni nu te-a-nvăţat să cînţi la vioară
te uiţi în oglinzi şi-ţi înnumeri prietenii
fericit eşti
în comparaţie cu roata din faţă a unui automobil
îndrăgostită de roata din spate
mai liber ca statuia din piaţa oraşului
(ea nu poate scuipa căluşul de iarbă)
trece-ţi mîna prin părul auriu
să se lumineze de ziuă
nu te mai gîndi la destinul lujerului de floarea-soarelui
răsărit între traversele unei linii ferate
sărbătoreşte-ţi melancolia
sărbătoreşte-ţi melancolia

PASTEL

cum vă împinge pofta de viaţă pe străzi
şi vă lustruieşte oftatul
pînă schimbaţi salcîmii pe doi saci cu ciment
şi capra pe-o legătură de chei
şi vă-nfigeţi capetele-n ziare ca struţii
în timp ce supa fierbe-n pîlnia gramofonului
şi bicicleta curăţă cartofii
şi muzica îngraşă iepurii de casă...

Spălaţi aşadar cu săpun curcubeul
să nu vă murdărească manşetele

şi sfărîmaţi scara îngerului bolnav
fiindcă astăzi
stomacul vostru inteligent
refuză gratuitatea

să faci parte din categoria acelor inşi
în stare să iubească femeia
sub gura încinsă a tunului
lunea să porţi precum gunoierii
cocardele nunţilor sparte
marţea să refuzi cu încăpăţînare de geniu
ceaiul de muşeţel
să înfrunţi cu o bancnotă albastră
pieptănul oglinda explozia pudrei
în urmărirea picioarelor lungi ale sfintei miercuri
joia ascultă măceşul tuşind pe colinele primăverii
bătrînilor ce ţin o biserică în spinare
taie-le ziua de vineri
sîmbătă îţi vor dovedi oricum inutilitatea cîntecului
(e ca şi cum ţi-ai potrivi gura pe gura morţilor)
arta pentru artă s-o mestece plictisiţii de pîine
tu vei întîmpina duminica aplecat peste rană
ca un ceasornicar de provincie

cînd din ţevile de eşapament ale automobilelor
vor zbura ciocîrlii
tu cobai al civilizaţiei moderne nu vei mai fi.
Ai văzut în schimb pruncul dormind pe ziar
şi graţie muştelor sîcîitoare
pielea goală dezvăluind literele plumburii
întipărite pe fundul său roz
faptul divers
pe care cu siguranţă l-a păscut ploaia binevoitoare :

unu — cel care scuipă-n oglinzi nu are mamă
doi — undeva se joacă popice cu trupurile eroilor
necunoscuţi
trei — fiul risipitor vizitează de două ori pe lună
căminul de bătrîni în limuzină aurie
patru – caprele rămîn în continuare capre
cinci – părul tinerilor se înfăşoară pe roţile industriei
şase — prin curtea internatului de fete
şobolanul a trecut ca o primăvară

șapte — îngerul vinde afișele din perioada lui
de interdicție
opt — loc pentru sufletul dumneavoastră
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
nouă — mii de ani mă retrag în vasul cu spirt
să aștept apariția acestui poem

DINAMITĂ

eu sînt băiatul de treabă
pe care-l zăriți de obicei în tramvaie
cu o pîine sub braț ca un aparat de fotografiat.
Developînd miezul — pîlcul vrăbiilor s-ar stinge
de boala contagioasă a indiferenței
din coaja fructelor am extrage petrolul divin
din sentimente cauciuc pentru cizme
(numai frumusețea femeii e-un combustibil prea volatil).
Drept recompensă noaptea aud gîngurind
porumbeii țevilor de apă
electricitatea azvîrlindu-și jupoanele
peste civilizația furnicilor vorbitoare.
Fandosită tristețe — iată-ți chiria :
vine vremea cînd mă cred dinamită
și ies la marginea orașului
să explodez fericit

BUNĂ SEARA

încă de cînd eram în pîntec
arterele mamei mele au fost deschise
grăbitelor plutoane de execuţie.

Dumnezeu îşi trăsese pălăria peste urechi
în locul aureolei avea un ceainic sub presiune
cu „domnule urs" trebuia deranjat
pentru ca-n toiul marilor bătălii să ne răspundă :
„hibernez".

Pe atunci eroii răsăreau ca iepurii din jobenul circarilor
în salturile entuziaste
ale celor decapitaţi.

Din sila de-a nu fi forţat
m-am născut,
pe limba mea se pot aprinde chibrituri

ştiu atît de multe
încît unii mi se uită în gură ca la un rug vorbitor

în rest beau ceaiul călduţ ca toţi ceilalţi
urc de trei ori pe zi şi dau bună seara

CUPRINSUL

GRÎU PĂZIT DE MACI

Cîntec de inimă albastră 7
Actorul 9
Plug de lemn 11
Elegie la trenurile reci 12
Scrisoare medievală 13
Balada amurgitului 14
Adorm pe cîmp 15
Musafirul 16
Agrafă 18
Baladă veselă pentru tristeţea celui plecat la oaste 19
Arcă eternă 21
Duminică spartă 22
Psalmul ateului 23
Lied 24
Privighetoarea secolului XX 25
Ultimul spectacol 26
Circul iluziei 27
Visul pe armă 28
Elegie la ţărmul Atlanticului 29
Grîu păzit de maci 30
Feericul dezastru 31
Pumnal împodobit 33
Dialog planetar 34
Trubadur 36
Ghilotina romantică 37
Sfînta familie 39
Candid 40
Oraş occidental 41
Tablou în cădere 43

JURNALUL UNUI AUTOMOBIL DEMODAT

Apoteoza orbilor 47
Viaţa de artist 49
Peşti 50
Tobogan 51
Pentru totdeauna 52
Ceaiul 53

Mesajul unui naufragiat 54
Uneori 55
Fiesta 56
În cușca azurului 57
Bestiar 58
Soare închiriat 59
Iubito cu părul auriu 60
Scrisoare mamei 62
Cuplu 63
Nu ninge 64
Capra contemporană 65
Ruginind 66
Schimbarea la față 67
Melancolia 68
Pastel 69
Ceasornicarul 70
Fapt divers 1900 71
Dinamită 73
Bună seara 74

Lector : FLORIN MUGUR
Tehnoredactor : GHEORGHE CHIRU

Apărut 1978. Bun de tipar 5.05.1978. Tiraj 9410. Hîrtie ofset A 70×100/70 Format 16/70/100. Coli ed. 1,45. Coli tipar 5. C.Z. pentru bibliotecile mari și mici 5 R—1.

Comanda nr. 80 232
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

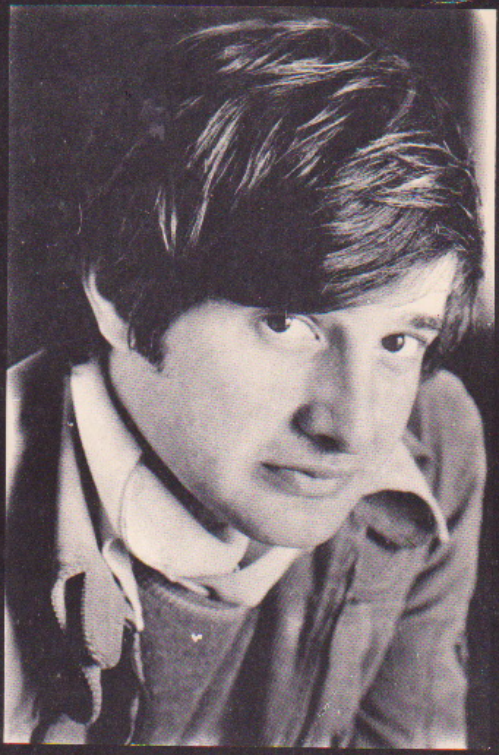

Lei. 6